

Крася

Микола Устиянович

Витай, дівице, витай, сонця доню,
На мрачнім нашім сльозавім підсонню!
Тебе бог вислав в оній добі щасній,
Як старий Ной в радості прекрасній
Наново землю поцілував мило,
Бо ся з ней неба прокляття вступило.

Звістунко райська і світла, і плоду!
В твоїм я личку правдиву свободу
Світонька бачу і враз величаю
Син правий Русі і по галичім краю.

Твоє-то личко, як ангел завіту
Христових вісім блаженностей світу,
Вісьмома барви на світ розливає
І радощами серця наповняє.

Як в сині правди спасеніє мира
І життя щастє, і правая віра,
Так твій істочник ясне неба сонце,
В твоїй появі земних дітей доля,
І світ, і краса, і роса подолля
Яліють разом в кожне віконце.

В твоїм-то личку надобно спізнати,
Як гадок много і свобода має,
А всі красаві, а всім єдна мати,
Любов святая, життя уживає.

В твоїх-то барвах осьмогласній згоді
Сієє любо правдивой свободи
Розличних бажань благодарна згода,
Як небес тихих личенько погоди.

І як свобода з розсвітом зоріє
І назад в розсвіт в'яже свої цвіти,
Так твоя барва з лучей красов мріє

І назад в лучу в'яже лучей діти.

Прекрасний вінче небесного цвіту!
Тебе бог вислав в знак свого завіту
На світ гіренький, що землиця тая
Вовік від клятьби небес свободная.

Ми другою клятьби пам'ять пережили
Клятьби, що братня рука на нас верла,
І судьбу давно до гробу зложили,
Що нас із краси, і з цвіту обдерла.

О будь нам, красю, і тут знаком долі,
Свободи личком, завітом на світі.
Що мир не верне до давньої неволі,
Давня неволя не верне навіки!